

บทที่ 4

Waiting for the Police

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ J. Jefferson Forjeon ผู้ประพันธ์เรื่อง "Waiting for the Police"
2. เนื้อเรื่อง
 - 2.1 เนื้อเรื่อง "Waiting for the Police" เป็นภาษาอังกฤษ
 - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. วิเคราะห์เนื้อเรื่อง
 - 3.1 ตัวละคร (character)
 - 3.2 แก่นเรื่อง (theme)
 - 3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

สาระสำคัญ

1. J. Jefferson Farjeon เป็นนักประพันธ์ชาวอังกฤษ
2. "Waiting for the Police" เป็นเรื่องสั้นที่ชี้ให้เห็นในเรื่องต่อไปนี้
 - 2.1 การอยู่ร่วมกันในที่เดียวกันย่อมจะประกอบด้วยผู้คนที่มึนึสััยใจคอกที่ต่างกัน และชอบทำในสิ่งที่ต่างกัน คนบางคนชอบเก็บตัวเงียบ คนบางคนชอบนินทาว่าร้ายผู้อื่น คนบางคนชอบช่วยเหลือเพื่อนฝูง
 - 2.2 สถานที่พักซึ่งเป็นหอแห่งหนึ่งเป็นที่อาศัยของคนแก่กลุ่มหนึ่งจึงไม่แตกต่างไปจากที่อยู่ของคนอื่นที่อยู่รวมกัน มีนิสัยแตกต่างกัน และทำในสิ่งที่ไม่เหมือนกันที่อยู่แห่งนี้ได้กลายเป็นเป้าหมายของผู้อาศัยผู้หนึ่งที่คิดสร้างเรื่องขึ้นมา เพื่อเป็นการเปลี่ยนรสชาติให้แก่เพื่อนๆ ชาวหอด้วยกัน ซึ่งอยู่กันมานานจนเกิดความเบื่อหน่ายกับชีวิตที่จำเจซ้ำซาก

2.3 เพื่อนๆ ไม่รู้ว่ากำลังถูกหลอก แผนของเขาจึงประสบความสำเร็จ เขาสามารถทำให้ผู้อาศัยทุกคนพูดหรือแสดงความคิดเห็นกับเหตุการณ์ที่เขาสร้างขึ้นมา การสร้างเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้รู้ถึงนิสัยที่แท้จริงของคนกลุ่มนี้ จะเห็นได้ว่ามนุษย์ทุกผู้ทุกนามไม่ว่าจะเป็นเด็ก ผู้ใหญ่ หรือคนแก่จะรักตัวเองมากที่สุด ดังนั้นคนแก่ที่อาศัยอยู่ในหอแห่งนี้จึงพยายามพูดเพื่อให้ตนเองพ้นจากการเป็นผู้ต้องหา

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทที่ 4 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. เล่าประวัติของ J. Jefferson Farjeon ได้
2. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
3. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
4. อ่านและเข้าใจเรื่อง "Waiting for the Police"
5. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความนำ

การอยู่รวมกันนาน ๆ ในที่เดียวกัน บางครั้งอาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายกับชีวิตที่จำเจ ดังนั้นถ้ามีใครคนใดคนหนึ่งสร้างเรื่องให้ผู้ที่อาศัยอยู่ในที่เดียวกันได้ตื่นเต้นบ้าง อาจจะเพิ่มรสชาติความเป็นอยู่ให้กับพวกเขา แต่ต้องระวังว่าถ้าทำบ่อย ๆ และคนทำเป็นคนเดียวกันอาจจะทำให้ผู้อื่นไม่เชื่ออีกต่อไป

1. ประวัตินักประพันธ์ – J. Jefferson Farjeon

J. Jefferson Farjeon เกิดที่ลอนดอน มีพี่น้อง 3 คน ทุกคนเป็นนักเขียนหมด เขามีชื่อเสียงในการเขียนเรื่องสั้นประเภทลึกลับ เป็นนักเขียนสมัยใหม่ที่มีแนวการเขียนที่สอดแทรกอารมณ์ขัน ความอ่อนหวาน และอาชญากรรมเข้าด้วยกัน

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง "Waiting for the Police" เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ Twentieth Century English Short Stories edited by Tina Pierce & Edward Cochrane, printed in Great Britain by The Garden City Press Limited, 1979 หน้า 1-6

'I wonder where Mr. Wainwright's gone?' said Mrs. Mayton. It didn't matter to her in the least whether he had gone. All that mattered in regard to her second-floor back¹ was that he paid his three guineas a week regularly for board and lodging², baths extra. But life—and particularly evening life—was notoriously³ dull in her boarding-house, and every now and again one tried to whip up a little interest.⁴

'Did he go?' asked Monty Smith.

It didn't matter to him, either, but he was as polite as he was pale, and he always did his best to keep any ball rolling⁵.

'I thought I heard the front door close,' answered Mrs. Mayton.

'Perhaps he went out to post a letter,' suggested Miss Wicks, without

อธิบายศัพท์

1. her second – floor back : the man living in the back room on the second floor of her boarding – house = ชายคนที่อยู่ห้องข้างหลังชั้นสองของหอพัก
2. board and lodging : a room and meals = ห้องเช่ารวมอาหารด้วย
3. notoriously : widely known (esp. for something bad) = เป็นที่รู้จักกัน (โดยเฉพาะในเรื่องที่ไม่ดี)
4. whip up a little interest : try to arouse interest = พยายามกระตุ้นความสนใจ
5. keep any ball rolling : keep any conversation going once it had been started = ให้การสนทนามีอยู่ต่อไปหลังจากได้เริ่มแล้ว

pausing in her knitting. She had knitted for seventy year, and looked good for another seventy.

'Or perhaps it wasn't him at all,' added Bella Randall. Bella was the boarding-house lovely¹, but no one had taken advantage of the fact.

'You mean, it might have been someone else?' inquired Mrs. Mayton.

'Yes,' agreed Bella.

They all considered the alternative earnestly. Mr. Calthrop, coming suddenly out of a middle-aged doze², joined in the thinking without any idea what he was thinking.

'Perhaps it was Mr. Penbury,' said Mr. Mayton, at last. He's always popping in and out.'

But it was not Mr. Penbury, for that rather eccentric individual walked into the drawing-room a moment later.

His arrival interrupted the conversation, and the company reverted to silence.

Penbury always had a chilling effect. He possessed a brain³, and since no one understood it when he used it, it was resented. But Mrs. Mayton never allowed more than three minutes to go by without a word; and so when the new silence had reached its allotted span, she turned to Penbury and asked:

'Was that Mr. Wainwright who went out a little time ago?'

Penbury looked at her oddly.

1. the boarding-house lovely : the beauty of the boarding-house = ความสวยงามของหอพัก
2. middle-aged doze : light sleep in a chair often taken by middle-aged people = หลับตักกับหนึ่งบนเก้าอี้ของวัยกลางคน
3. possessed a brain : he was intelligent = เขาฉลาด

'What makes you ask that?' he said.

'Well, I was just wondering.'

'I see,' answered Penbury slowly. The atmosphere seemed to tighten, but Miss Wicks went on knitting. 'And are you all wondering?'

'We decided perhaps he'd gone out to post a letter,' murmured Bella.

'No, Wainwright hasn't gone out to post a letter,' responded Penbury. 'He's dead.'

The effect was **instantaneous**¹ and **galvanic**². Bella gave a tiny shriek. Mrs. Mayton's eyes became too startled glass marbles. Monty Smith opened his mouth and kept it open. Mr. Calthrop, in a split second, lost all inclination to doze. Miss Wicks looked definitely interested, though she did not stop knitting. That meant nothing, however. She had promised to knit at her funeral.

'Dead ?' gasped Mr. Calthrop.

'Dead ,' repeated Penbury. 'He is lying on the floor of his room. He is rather a nasty mess.'

Monty leapt up, and then sat down again.

'You - don't mean...?' he gulped .

'That is exactly what I mean,' replied Penbury.

There had been countless silences in Mrs. Mayton's drawing-room, but never a silence like this one. Miss Wicks broke it.

'Shouldn't the police be sent for?' she suggested.

'The police have already been sent for,' said Penbury. 'I phoned **the**

1. instantaneous : happening in an instant = เกิดขึ้นในทันทีทันใด
2. galvanic : sudden and forced (as if produced by an electric shock) = กระตุก

station¹ just before coming into the room.'

'God bless my soul!' said Mr. Calthrop.

'How long – that is – when do you expect... ?' stammered Monty.

'The police? I should say in two or three minutes,' responded Penbury. His voice suddenly shed its cynicism and became practical.

'Shall we try and make use of these two or three minutes? We shall all be questioned, and perhaps we can clear up a little ground² before they arrive.' Mr. Calthrop bridled³.

'But this is nothing to do with any of us, sir!' he exclaimed.

'The police will not necessarily accept our word for it,' answered Penbury. 'That is why I propose that we consider our alibi⁴ in advance. I am not a doctor, but I estimate from my brief examination of the body that it has not been dead more than an hour. It could not, of course, be more than an hour and a half,' he went on, glancing at the clock, 'since it is now ten past nine, and at twenty to eight we saw him leave the dining-room for his bedroom.....'

'How do you know he went to his bedroom?' interrupted Miss Wicks. 'Because, having a headache, I followed him upstairs to go to mine for some aspirin, and my room is immediately opposite his,' Penbury explained. 'Now, if my assumption is correct, he was killed between ten minutes past eight and ten

1. the station : here, office of the local police force = ในที่นี้หมายถึง สถานีตำรวจ
2. clear up a little ground : get the basic facts clear = ให้ความจริงกระจ่างออกมา
3. bridled : showed that he was offended by throwing up his head and drawing in his chin down = เขาโมโห
4. alibi : legal plea that one was in another place at the time of an alleged act, esp. a crime = คำให้การ

minutes past nine, so anyone who can prove that he or she has remained in this room during all that time should have no worry.'

He looked around inquiringly.

'We've all been out of the room,' Miss Wicks announced for the company.

'That is unfortunate,' murmured Penbury.

'But so have you!' exclaimed Monty, with nervous aggression.

'Yes - so I have,' replied Penbury. 'Then let me give my alibi first. At twenty minutes to eight I followed Wainwright up to the second floor. Before going into his room he made an odd remark which - in the circumstances - is worth repeating. 'There 's somebody in this house who doesn't like me very much,' he said. "Only one?" I answered. "You're luckier than I am." Then he went into his room and that was the last time I saw him alive. I went into my room. I took two aspirin tablets. I went into the bathroom to wash them down with a drink of water. By the way, my water-bottle again needs filling, Mrs. Mayton. Then as my head was still bad, I thought a stroll would be a good idea, and I went out. I kept out till - approximately - nine o'clock. Then I came back. The door you heard closing, Mrs. Mayton, was not Wainwright going out. It was me coming in.'

'Wait a moment!' ejaculated Bella.

'Yes?'

'How did you know Mrs. Mayton heard the front door close? You weren't here!'

Penbury regarded her with interest and respect.

'Intelligent,' he murmured.

'Now, then, don't take too long thinking of an answer!' glared Mr. Calthrop.

'I don't need any time at all to think of an answer,' retorted Penbury. 'I know because I listened outside the door. But may I finish my statement in my own? Thank you! As I say, I came back. I went up to my room.' He paused. 'On the floor I found a handkerchief. It wasn't mine. It hadn't been there when I left. I wondered whether it was Wainwright's - whether he'd been poking around¹. I went into his room to ask if the handkerchief was his. I found him lying on the ground near his bed. Dressed, of course. On his back. Head towards the window, one arm stretched towards the fireplace. Stabbed through the heart. But no sign of what he'd been stabbed with...It looks to me a small wound, but deep. I found the spot all right... The window was closed and fastened. Whoever did it entered through the door. I left the room and locked the door. I left the room and locked the door. I knew no one should go in again till the police and police doctor turned up. I decided to make sure that no one did. I came down. The telephone, as you know, is in the dining-room. Most inconvenient. It should be in the hall. Passing the drawing-room door I listened, to hear what you all were talking about. I heard Mrs. Mayton say, "I wonder where Mr. Wainwright's gone?" You, Smith, answered, "Did he go?" And Mrs. Mayton replied, "I heard the front door close." Then I went into the dining-room and telephoned the police. And then I joined you.'

Flushed and emotional, Mrs. Mayton challenged him.

'Why did you sit here for three minutes without telling us?' she demanded.

'I was watching you,' answered Penbury coolly.

'Well, I call that a rotten alibi!' exclaimed Mr. Calthrop. 'Who's to prove you were out all that time?'

1. He'd been poking around : he'd been looking around where he shouldn't have been = เขาได้มองหาไปทั่วในที่ซึ่งคิดว่าเขาไม่ควรจะอยู่

'At half past eight I had a cup of coffee at the coffee-stall in Junkers Street,' replied Penbury. 'That's over a mile away. It's not proof, I admit, but they know me there, you see, and it may help. Well, who's next?'

'I am,' said Bella. 'I left the room to blow my nose. I went to my room for a handkerchief. And here it is!' she concluded, producing it triumphantly.

'How long were you out of the room?' pressed Penbury.

'Five minutes, I should say,' she answered.

'A long time to get a handkerchief?'

'Perhaps. But I not only blew my nose. I powdered it.'

'That sounds good enough,' admitted Penbury. '**Would you oblige next**¹, Mr. Calthrop? We all know you walk in your sleep. A week ago you walked into my room, didn't you. Have you lost a handkerchief?'

Mr. Calthrop glared.

'What the devil are you implying?' he exclaimed.

'Had Mr. Calthrop dozed during the past hour?' pressed Penbury.

'Suppose I have?' he cried. 'What – what damned rubbish! Did I leave this room without knowing it, and kill Wainwright for - for no reason at all during forty winks?' He swallowed, and calmed down. 'I left the room, sir, about twenty minutes ago to fetch the evening paper from the dining - room to do the crossword puzzle! He tapped it **viciously**². Here it is!'

Penbury shrugged his shoulders.

'I should be the last person to refute such an emphatic statement,' he said 'but let me suggest that you give the statement to the police with slightly less emphasis, Mr. Smith?'

1. Would you oblige next? : Would you be kind enough to help us next ? =
คุณจะช่วยเราเป็นคนต่อไปหรือไม่
2. viciously : in a bad temper = อยู่ในอารมณ์ไม่ดี

Monty Smith had followed the conversation anxiously and he had his story ready. He had rehearsed it three times in his mind, and he was not going to make Mr. Calthrop's mistake. Speaking slowly and carefully - he knew that if he spoke fast he would stutter - he answered :

'This is why I left the room. I suddenly remembered that I'd forgotten to return Mr. Wainwright's latchkey. He'd lent it to me this afternoon, when I lost mine. But when I got as far as the first floor I met Mrs. Mayton, who asked me to help her with the curtain of the landing window. It had come off some of its hooks. I did so and then returned to the drawing-room with her. You'll remember, all of you, that we returned together.'

'That's right,' nodded Mrs. Mayton. 'And the reason I went out was to fix the curtain.'

Penbury looked at Monty hard.

'What about that latchkey?' he demanded.

'Eh? Oh, of course,' **jerked**¹ Monty. 'The curtain put it out of my mind. I came down with it still in my pocket.'

'Then you've got it now?'

'Yes.'

'And you didn't go up to his room?'

'No! Thank goodness! I've just said so, haven't I?'

Penbury shrugged his shoulders again. He did not seem satisfied. But he turned now to Miss Wicks, and the old lady inquired, while her needles moved busily.

'My turn?'

'If you'll be so good,' answered Penbury. 'Just as a **matter of form**².'

1. jerked : said suddenly = พุดขึ้นทันทีทันใด
2. a matter of form : something which has to be done because of tradition or custom but which is not really necessary = บางสิ่งบางอย่างที่ต้องกระทำแต่ไม่ถึงกับจำเป็นนัก

'Yes, I quite understand,' she replied, smiling. 'There's no needles. The steel ones I'm using now. My room, as of course you know, is also on the second floor, the little side-room, and after I'd got the needles I was just about to come down when I heard Mr. Wainwright's cough.'

'What! You heard him cough?' interrupted Penbury. 'What time was that?'

'Just before nine, think it was,' said Miss Wicks. 'Oh, that irritating cough! How it gets on one's nerves, doesn't it? Or I should say, how it did get on one's nerves. Morning, noon and night. And he wouldn't do anything for it. Enough to send one mad.'

She paused. The tense atmosphere grew suddenly tenser.

'Go on,' murmured Penbury.

'I'm going on,' answered Miss Wicks. 'Why not? Your door was open, Mr. Penbury, and I went in to ask if we couldn't do something about it. But you were out. You've just told us where. And suddenly, when I heard Mr. Wainwright coughing again across the passage - that awful clicking sound it always ended with - well, I felt I couldn't stand it any more, and I was knocking at his door almost before I knew it. It was my handkerchief you found in your room, Mr. Penbury. I must have dropped it there.'

She paused again. Again Penbury murmured, 'Go on.'

She turned in him with sudden ferocity. Mr. Calthrop nearly jumped out of his chair. Monty felt perspiration dripping down his neck. Bella twined her fingers together to prevent herself from shrieking. Mrs. Mayton sat rigid.

'Will you stop interrupting?' shouted the old woman.

Penbury moistened his lips. For a few moments Miss Wicks knitted rapidly, the steel points of the needles making the only sound in the room. They seemed to be **doing a venomous dance**¹. Then she continued, in a queer hard voice.

1. doing a venomous dance = moving up and down in a very dangerous looking way = มองขึ้นมองลงด้วยสายตาที่มุ่งร้าย

"Come in," called Mr. Wainwright. "I'm coming in," I called back. And went in. And there he stood smiling at me. "You haven't come to complain of my cough again, have you?" he asked. "No," I answered. "I've come to cure it." And I plunged a steel knitting-needle into his heart - like this!

She stretched out a bony hand, and with amazing strength, stabbed a cushion.

The next instant there came a knocking on the front door. 'The police!' gasped Mr. Calthrop. But no one moved. With tense ears they listened to the maid ascending from the basement, they heard the front door open, they heard footsteps entering.....

A moment later they heard Mr. Wainwright's cough .

'Yes, and I heard it when he went out ten minutes ago,' smiled Miss Wicks. 'But thank you very much indeed, Mr. Penbury. I was as bored as the rest of them.'

คำอธิบายและสำนวนต่างๆ ภาษาอังกฤษในบทนี้มาจากหนังสือ Twentieth Century English Short Stories edited by Tina Peirce and Edward Cochrane หน้า 12

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

จงอธิบายศัพท์และสำนวนต่อไปนี้

Popping in and out

Mrs. Mayton's eyes became too started glass marbles.

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

"Waiting for the Police" เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นที่หอพักแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของผู้สูงอายุ พวกเขาใช้ชีวิตที่จำเจ ไม่เคยมีเรื่องราวตื่นเต้นที่ทำให้พวกเขาสนุกสนาน ดังนั้น ผู้อาศัยคนหนึ่งในหอพักจึงคิดหาเรื่องที่จะทำให้ทุกคนในหอตื่นเต้น เขาผู้นี้คือ Mr. Penbury เขาสร้างเหตุการณ์ได้ดีมาก เพราะทุกคนในหอพักไม่รู้ว่าตนถูกหลอก เรื่องนี้เกิดขึ้น

เมื่อผู้สูง อายุในหอพักนี้ไปนั่งรวมกันในห้องรับแขกและ Mrs. Mayton เกิดสงสัยว่า Mr. Wainwright ไปไหน ซึ่งสำหรับนางเขาจะไปไหนนางเองไม่จำเป็นต้องใส่ใจก็ได้ แต่เนื่องจากเขาพักอยู่บนชั้นสอง เขาจ่ายค่าเช่าห้อง ค่าอาหารตามปกติทุกอาทิตย์ และการใช้ชีวิตที่ จำใจในหอพักแห่งนี้ จึงทำให้นางคิดว่าคำถามของนางอาจจะเป็นที่สนใจของเพื่อนร่วมหอบ้าง Monty Smith ทวนคำถามของ Mrs. Mayton ว่า Wainwright ออกไปข้างนอก หรือ Mayton ตอบว่านางได้ยินเสียงประตูหน้าปิด Miss. Wicks คิดว่า Wainwright อาจจะออกไปส่งจดหมาย ส่วน Bell Randall เสริมว่าบางทีผู้ที่ออกไปข้างนอกอาจไม่ใช่ Wainwright Mr. Calthrop เดินเข้ามาสมทบในวงสนทนาจึงพูดขึ้นว่า ผู้ที่ออกไปข้างนอกอาจจะเป็น Mr. Penbury Mayton พูดเสริมว่า Mr. Penbury เข้าๆ ออกๆ อยู่เสมอ แต่แล้ว Mr. Penbury ก็ไม่ใช่เป็นบุคคลที่ไปข้างนอก เพราะเขาเดินเข้ามาพอดี Mayton หันไปถามว่าใช่เป็น Wainwright หรือไม่ออกไปข้างนอกสักครู่ Penbury มองนางด้วยสายตาแปลกๆ และถาม Mayton ว่าอะไรที่ทำให้นางถามเขาเช่นนี้ นางตอบว่านางแค่สงสัยเท่านั้น แต่แล้ว Penbury ตอบว่า Wainwright ไม่ได้ไปไหน เขาตายเสียแล้ว คำบอกเล่าของ Penbury ส่งผลกระทบต่อให้กับคนหลายคน Bella อุทานเสียงแหลม Mayton เองมีสายตาเต็มไปด้วยความประหลาดใจ Penbury พูดต่อว่าจากการตรวจสอบในระยะสั้นคิดว่า Wainwright ตายไม่เกินหนึ่ง ชั่วโมง เขายังพูดต่อว่า เมื่อประมาณ 7.40 น. พวกที่อยู่อาศัยในหอยังเห็น Wainwright ออกจากห้องรับประทานอาหารไปยังห้องนอนของเขา Miss Wicks ถาม Penbury ว่าทำไมเขาจึงทราบว่า Wainwright ไปที่ห้องนอน Penbury ตอบว่าเขาปวดศีรษะ เขาจึงเดินขึ้นบันไดตาม Wainwright ไป-แต่เขาไปที่ห้องของเขาเพื่อรับประทานยาแอสไพริน ห้อง Penbury อยู่ตรงข้ามห้องของ Wainwright Penbury ยืนยันว่าได้เห็นศพของ Wainwright และเขาได้โทรไปแจ้งตำรวจเกี่ยวกับการตายของ Wainwright และตำรวจกำลังมาเพื่อสอบสวนเรื่องนี้ หลายคนลงความเห็นว่าทำไมตำรวจต้องมาในเมื่อพวกเขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับ การตายของ Wainwright เลย แต่ Penbury บอกว่าตำรวจต้องสอบปากคำทุกคน

ขณะที่แสดงความคิดเห็นและถกเถียงเรื่องของ Wainwright รวมทั้งรอดอยตำรวจ พวกเขาได้ยินประตูหน้าของหอเปิด ได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาในหอพัก และเสียงไอของ Wainwright Miss Wicks ขอบคุณ Penbury ที่ทำให้ชีวิตที่น่าเบื่อในหอพักของนางและคนอื่น ๆ ได้เปลี่ยนรสชาติบ้าง และเสียงไอนี้คือเสียงของ Wainwright ที่ Miss Wicks ได้ยินเมื่อ 10 นาทีก่อนตอนที่ Wainwrogjht ได้ยินออกไปข้างนอก

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

นักศึกษาชอบให้ถูกหลอกตั้งผู้คนที่อยู่ในหอแห่งนี้หรือไม่ เพราะเหตุใด

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

นักศึกษาชอบ Mr. Penbury ที่ถูกรื้อเรื่องนี้ให้เพื่อนๆ ตื่นเต้นหรือไม่ เพราะเหตุใด

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 ตัวละคร (character) เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในหอพักดังนั้นจึงมีตัวละครหลายคนด้วยกัน เพื่อให้สมกับสถานที่ที่เกิดเรื่องนี้

ก. **Mrs. Mayton** เป็นคนแรกที่ตั้งคำถามว่า Wainwright ออกไปไหน

ข. **Mr. Monty Smith** เป็นคนถัดมาที่ถามว่า Wainwright ออกไปข้างนอกจริงหรือ

ค. **Miss Wicks** เป็นผู้ที่คิดว่า Wainwright อาจจะไปส่งจดหมายที่ไปรษณีย์ แม้ขณะที่พูดถึง Wainwright นางก็ไม่เคยหน้าจากการหยุดถกกันติด เมื่อทราบข่าวการตายของ Wainwright นางคิดว่าควรจะแจ้งตำรวจ

ง. **Bella Randall** เป็นผู้ที่คิดว่าคนที่ออกจากหอพักไปอาจจะไม่ใช่ Wainwright นางแทบจะรับอาการตื่นเต้นไม่ไหวเมื่อทราบข่าวว่า Wainwright ถูกฆ่าตาย

จ. **Mr. Calthrop** เป็นผู้ที่คิดว่าคนที่ออกจากหอพักไปอาจจะเป็น Mr. Penbury

ค. **Mr. Penbury** เป็นผู้สร้างสถานการณ์ว่า Wainwright ถูกฆ่าตายเพื่อให้เพื่อนๆ ชาวหอได้ตื่นเต้น เขาเล่าว่าเขาได้กลับจากข้างนอก และได้พบผ้าเช็ดหน้าตกที่พื้น มันไม่ได้อยู่ตรงนั้นตอนเขาออกไปข้างนอก เขาสงสัยว่ามันอาจจะเป็นของ Wainwright เขาจึงไปที่ห้อง Wainwright เพื่อถามว่าผ้าเช็ดหน้าเป็นของเขาหรือเปล่า เขาพบ Wainwright นอนอยู่ที่พื้นใกล้เตียงของเขาในสภาพที่แต่งตัว นอนพลิกคว่ำ ศีรษะหันไปทางหน้าต่าง มือข้างหนึ่งยื่นไปที่เตาผิง เขาถูกแทงทะลุหัวใจ แต่ไม่มีร่องรอยว่าถูกแทงด้วยอะไร เขาคิดว่าเป็นบาดแผล เล็กๆ แต่ลึก หน้าต่างในห้องปิดอย่างมิดชิด ใครที่ทำร้าย Wainwright คงจะเข้ามาทางประตู เขาจึงออกจากห้องและลือคประตู เขาคิดว่าทุกคนไม่ควรเข้าไปจนกว่าตำรวจและหมอจะมา เขามีความมั่นใจว่าคงไม่มีใครทำ เขาเดินลงมาโทรศัพท์ในห้องรับประทานอาหาร

ซึ่งเขาคิดว่าแสนจะไม่สะดวก มันควรจะอยู่ในห้องโถง เขาเดินผ่านห้องรับแขก ได้ยินเพื่อนใน หอคุยกันอยู่ เขาได้ยิน Mrs. Mayton พูดว่า นางสงสัยว่า Wainwright ไปอยู่ที่ไหน และ Monty Smith ทวนคำถามว่า Wainwright ออกไปข้างนอกหรือ Mrs. Mayton พูดต่อว่านางได้ ยินเสียงประตูหน้าเปิด ดังนั้น เขาจึงเดินไปห้องรับประทานอาหารและโทรศัพท์ถึงตำรวจ จากนั้นจึงมาพบกับคนอื่นๆ ที่กำลังคุยถึง Wainwright ในห้องรับแขก

ด. Mr. Wainwright มีโรคประจำตัวคือ ไออยู่ตลอดเวลาและเป็นผู้ที่ Penbury เลือกให้เป็นผู้นำความตื่นเต้นมาสู่เพื่อนชาวหอด้วยกัน ด้วยการที่ถูกสงสัยว่าเขาได้ ออกจากหอพักไปใช้ไหม ทุกๆ คนดูเหมือนถูกสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับ การหายไปของ Wainwright ต่างคนต่างพยายามพิสูจน์ว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์

3.2 แก่นเรื่อง (theme)

นักประพันธ์ได้ฝากความคิดของเขาไว้ในเรื่องว่า ในยามคับขันเรามักจะแสดง ความรักตัวเองมากกว่าคนอื่น ดังเช่นในเรื่องนี้ที่ทุกคนพยายามพิสูจน์ว่าตนเองบริสุทธิ์ ไม่ได้ เกี่ยวข้องกับการตายของ Wainwright

Possible Theme อาจจะสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

1. In a critical situation , people's self-love always shows out.
2. To save one own' s life or protect oneself from being commitment, he may be selfish.
3. In critical situations, people do not like to get involved; thus, they may do all possible actions for their own sake.

กิจกรรมการเรียนรู้ 4

จงสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษให้ต่างไปจากที่ให้สัก 2 ประโยค

3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

- ก. มีเหตุการณ์เดียว คือการสนทนาเกี่ยวกับ Wainwright ในห้องรับแขก
- ข. ตัวละครทุกตัวดูเหมือนมีความขัดแย้ง (conflict) เหมือนกัน คือ พยายามพิสูจน์ ว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับการตายของ Wainwright
- ค. เหตุการณ์ดูตึงเครียดจนดูเหมือนอยู่ในขั้นวิกฤต (crisis) ทุกคนกำลังรอคอย ตำรวจอย่างกระวนกระวาย

ง. จุดเปลี่ยนแปลงของเรื่อง หรือ climax เกิดขึ้นในตอนจบเมื่อทุกคนได้ยินเสียงประตูหอเปิด มีเสียงเดินเข้ามาพร้อมกับเสียงโอของ Wainwright และทุกคนก็ทราบว่าเป็นเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับ Wainwright นั้นได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ทุกคนได้ตื่นตัวจากความเชิงบัง

จ. ไม่ใช่เป็นเรื่องของตัวละครใดตัวละครหนึ่งโดยเฉพาะ การให้ตัวละครทุกคนมาพบกันที่ห้องรับแขกจนถึงหัวข้อเดียวกัน ในที่นี้คือการหายไปของ Wainwright ตั้งแต่ต้นจนสามารถดำเนินไปสู่จุดจบ ผู้ประพันธ์ไม่ต้องใช้คำพูดอะไรเป็นการอธิบายเลย การสนทนาการแสดงออกของตัวละครทุกคนในเรื่องนี้ ทำให้โครงเรื่องหรือ plot ที่นักประพันธ์ได้วางไว้สำเร็จลุล่วงไปอย่างดี และเห็นความคิดที่แอบแฝงของนักประพันธ์ได้อย่างชัดเจน

บทสรุป

การสร้างเหตุการณ์เพื่อให้คนที่อยู่ร่วมกันสนุกสนานหรือตื่นเต้น มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือ ทำให้คนเหล่านั้นแสดงธาตุแท้ของนิสัยตนเองออกมา ข้อเสียคือ บุคคลที่เป็นคนสร้างเหตุการณ์ อาจจะทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจในหมู่คนที่เขาอยู่ร่วมด้วย เพราะถ้าหากเขามีเรื่องอะไรขึ้นมาจริงๆ อาจทำให้คนอื่นเกิดความลังเลว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขานั้นเป็นจริงหรือเป็นเรื่องที่เขาสร้างสถานการณ์ขึ้นมาอีก

การประเมินผลท้ายบท

ให้นักศึกษาตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. Where did the story take place?
2. Where were all the characters when the story began?
3. Who was the person those characters were talking about?
4. Who was the first person to enquire about Mr. Wainwright?
5. How much did Mr. Wainwright pay for his board and lodging?
6. Why did those characters talk about Mr. Wainwright?
7. How long had Miss Wicks been knitting?
8. What was Mr. Calthrop doing when the conversation about Mr. Wainwright began?
9. What was Mrs. Mayton known for?
10. What was Miss Wicks' usual occupation?

11. Who seemed to witness Mr. Wainwright's death?
12. What did he do after he learned that Mr. Wainwright was dead?
13. In what way did the characters in this story try to prove themselves innocent?
14. Did Mr. Wainwright really die?
15. What was Mr. Wainwright suffering of?
16. Who was disturbed most by Mr. Wainwright's coughing?